

Ivanka se je stresnila, ko so izginile zadnje poteze oblačkov. Težko ji je bilo, da ne vidi več angelcev v belih kratkih krilcih, težko ji je bilo, da ne vidi več oblačkov, ki se po njih vozijo zlati krilatci kakor v vodi drobne cvetke na majhnem lističu.

In uprla je svoje velike, sanjave oči v večerno nebo, če bi morebiti še zagledala tiste oblačke. Ali vse je bilo prazno na rožno navdahnjenem svodu. Le še osamljena meglica je plavala naglo k zatonu . . . In ta meglica je zbudila v Ivanki nove misli. — —

Spomnila se je, da ji je mama večkrat pripovedovala, da pridejo angeli na zemljo po dušico, ki je ravnokar ostavila svet. In najlepši kritalec jo vzame v svoje mehko naročje in odhiti urno v sladka nebesa . . .

Verjela je to. — Ali sedaj ne verjame več, ko gleda to meglico! — Ah, da, ona verjame tudi zdaj, da se pelje po nji angel, a poleg njega srečna dušica — ah, srečna dušica, ki se sme peljati po višinah v večni raj! Kdaj bo ona tako srečna, kdaj?

In meglica je izginila, in Ivanko je prešinila žalost. Zaželela je, da bi skoro, skoro umrla, da bi bila skoro, skoro angel, da bi se skoro, skoro vozila po sinjih višinah na oblačkih kakor v vodi na majhnem lističu drobna cvetka in da bi na njih vozila srečne dušice v sladka nebesa. — — Ah, kako bi bila srečna!

Sanjarka Ivanka je zakrila obrazek z drobnimi ročicami, in dve gorki solzici sta vzdrteli iz njenih velikih, sanjavih oči . . . Naslonila se je na okno, in v drobnem srčku ji je bilo tako težko. — Polagoma, potihoma je spuščal okrog nje mrak svoje krilo, in vetrč je šumel tam zunaj okrog rožic . . .

Tedaj pa je stopila v sobo mama in dejala s karajočim glasom:

„Ivanka, ti nesrečni otrok, že spet sanjariš! Ali ne veš, da se že dela noč in da je čas iti spat?“

Ivanka je težko vstala od okna, in na njenih bledih licih sta se še svetili tisti gorki solzici . . .

Ali mehka posteljica je pregnala vso žalost in ji je dahnila spanec v velike, sanjave oči. Zlate sanje pa so jo dvignile na rožne oblačke, ki se je na njih vozila vso noč in vozila srečne dušice v sladka nebesa . . .

Rožici.

*Cveti, le cveti mi, rožica,
rožica sredi livade,
dokler nedolžne ti čašice
snežec droban ne zapade!*

*Komaj življenja zazrla si dan,
že ti grob zemlja odpira . . .
V duhu te gledam, kako težko
s tabo mladost vsa umira . . .*

Boriso.

❖ Skrbni Tonček. ❖